

[Chr. Madsen.]

Flere ærede medlemmer har sagt, at de ikke mener, det tilkommer lovgivningsmagten at lave love med hensyn til tillægspension. Det kan da vist ikke holde ved en nærmere gennemgang, for alle vore omliggende lande har jo love på dette område; det står klart og tydeligt i betænkningen, og der står endda i den samme betænkning, at de ordninger, vi har her i Danmark, er bag efter de ordninger, man har i andre lande, altså med andre ord, at vi bør skynde os at lave noget fornuftigt, for at vi kan følge med de lande, vi gerne vil sammenlignes med. Der er da heller ikke noget, der tyder på, at arbejdsmarkedets parter under en overenskomstsituation vil kunne ordne et så vigtigt problem som en tillægspensionsordning, og så vidt jeg ved, er der ikke noget land, der har kunnet klare noget sådant bare ved almindelige overenskomstforhandlinger. Jeg er af den opfattelse — jeg tror også, det praktiske liv har fortalt tilstrækkeligt derom — at overenskomstforhandlinger ikke kan klare alle mulige problemer, og det var nok heller ikke rigtigt, om det var sådan. Det rigtigste må sikkert være det, som en fremtrædende socialdemokrat har skrevet på den måde, at arbejderne ikke må vende ryggen til økonomisk politik; arbejderklassen skal ikke tro på, at man over faglige forhandlinger kan opnå alt det, man gerne vil. Den samme fremtrædende socialdemokrat bruger det argument, at landbrugsorganisationerne interesserer sig i stor udstrækning for, hvad der foregår i økonomisk politik, og det kan ses klart og tydeligt af de økonomiske gevinster, som disse organisationer henter hjem. Jeg tror, der er megen sandhed heri, og arbejderbevægelsen her i landet, eller måske rettere den brede befolkning, bør interessere sig meget mere for, hvad der diskuteres af økonomisk politik i det høje ting.

Nogle ærede medlemmer har været inde på, at tillægspensionsordningen vil gøre skellet dybere i befolkningen. Jeg tror ikke, det er rigtigt, for der er så meget forskel allerede nu, at man dårligt nok kan finde ud af, hvordan det skal blive værre. Når f. eks. privatpensionister efter de nugældende regler kan have en privatpension på 9.100 kr. og derudover hæve fuld folke-

pension, medens den arbejdsindtægt, man må have for at kunne få fuld folkepension, ligger betydelig lavere, så er der allerede draget et uforståelig skel, som ingen mennesker kan forliges med. Og hvis det kommer til at gå, som et andet lovforslag foreslår: fuld folkepension til alle, uanset hvad de tjener, så vil det igen grave et nyt skel. Jeg tror altså ikke på, at loven om Arbejdsmarkedets Tillægspension vil udbyde skellene i befolkningen. Jeg tror tværtimod på, at loven har muligheder for at hæve langt den største del af dem, der skal have pension, op til en mere antagelig pension, og hvis vore ændringsforslag skulle blive vedtaget, er der store muligheder herfor.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen mener ikke, at Arbejdsgiverforeningens formand har haft nogen særlig indflydelse på lovforslaget. Jeg har en anden mening. I en vis periode under udvalgsarbejdet var der tendenser, der tydede på, at man godt kunne forhøje bidragene til tillægspensionen; men på et vist tidspunkt — omtrent samtidig med at Arbejdsgiverforeningens formand udtalte sig i Esbjerg — var de diskussioner forbi; så var der ikke tale om andet, end at lovforslaget skulle vedtages, sådan som det var fremsat. Derfor tror jeg altså — jeg har selvfølgelig ikke beviser at fremføre derfor — at Arbejdsgiverforeningens formand har haft en meget stor indflydelse på lovforslaget.

Videre siger det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, at man ikke skal være modstander af, at der indsamles store midler i tillægspensionsfonden. Det er vi heller ikke modstandere af. De bemærkninger, vi har fremført om de opsamlede midler, går ud på, at vi ønskede, styrelsen skulle have stor indflydelse på, hvordan man lånte disse midler ud, eller med andre ord, at styrelsen skulle have indflydelse på investeringsretningen af disse midler. Jeg har nogle gange fremført, at det var af den største betydning, om disse midler kunne anbringes i boligbyggeri, og at det var af endnu større betydning, om disse midler kunne anbringes på en sådan måde, at man kunne billiggøre boligbyggeriet. Det vil også være ganske klart, at hvis fondens midler kunne anbringes f. eks. i egnsudviklingen, så ville det have stor betydning for hele landet.